

Dokonalá detektivka ve stylu Agathy Christie!

C.L.MILLER

SMRT

NA

Každý sběratel hledá poklad.
Někteří jsou pro něj
ochotni i zabít.

VÝLETNÍ LODI

Carole měla samozřejmě pravdu. Teď když jsme dostaly první případ, bude už všechno dobré.

„Muzeum normálně koncem října na celou zimu zavírá, takže jsme měly štěstí, že se tam vloupali, když bylo ještě otevřeno. Jinak by možná Betty tu krádež odhalila o hodně později,“ řekla teta.

To byl dobrý postřeh. Proč by se ale vůbec někdo vloupal dovnitř právě v sezóně? Proč raději nepočkal pár týdnů, kdy by byla mnohem menší šance, že si ztráty vůbec někdo všimne? Proč to bylo tak naléhavé?

Sledovala jsem zvlněnou krajinu Suffolku, která se míhala kolem nás, a brala za samozřejmé, že to, co jsme se dosud dozvěděly, byla pravda, jenom pravda. A to byl můj první veliký omyl.

„C. L. Miller je autorkou toho nejvzácnějšího druhu – její slova jsou jako malba, která vytváří poutavý příběh. Další klasická detektivka, kterou jsem doslova zhltl – napínavá a nesmírně zábavná.“

– Maz Evans, spisovatel

„Různé úhly pohledu, svižné tempo, dobře vykreslené postavy i prostředí, zápletky plné zvratů, skrytých stop a starožitností – to vše dohromady tvoří dokonalou detektivku.“

– Booklist

SMRT

NA

VÝLETNÍ LODI

C.L. MILLER

SMRT

NA

VÝLETNÍ LODI

Přeložil Ondřej Frühbauer

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fiktivním dílem. Jakákoli podobnost s historickými událostmi, skutečnými osobami či místy je užita ve fiktivním kontextu. Další jména, postavy, místa i události jsou produkty autorčiny představivosti a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami je čistě náhodná.

The Antique Hunter's: Death on the Red Sea © 2025 by C. L. Miller

Copyright © 2025 by BWL Management LTD

First published 2025 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, London

Translation © Ondřej Frühbauer, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-291-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-325-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-159-5 (print)

*Každému, kdo hledá odvahu
vydat se v životě jinou cestou.*

„Pravda je jen vzácně ryzí a nikdy není prostá.“

— Oscar Wilde

PROLOG

Phil

O rok dříve, Viktoriino nábřeží, Londýn

Arthur Crockleford seděl na lavičce a hleděl do kalného proudu Temže, který se hnal pod most Hungerford a šplouchal o Viktoriino nábřeží. Nebesa nad jeho hlavou zatmívaly šedé mraky a mokrý vítr pohazoval po chodníku starým obalem od čokoládové tyčinky. Arthur si nenuceně položil paži na opěradlo lavičky, čelisti měl však sevřené.

Phil jej zpovzdálí pozoroval a pátral po jakémkoli náznaku, který by mu napověděl, proč ho znenadání požádal o schůzku. Arthur jednal vždy metodicky a precizně; náhoda u něj neměla místo.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Phil, když se přiblížil k lavičce. Všiml si, že jeho přítel má váčky pod očima a že od posledního setkání zhubl.

Arthur sundal paži z opěradla, nervózně si popotáhl manžetu a přitom sledoval skupinu turistů, kteří se zastavili, aby si vyfotografovali výhled na řeku. „Slyšel jsem, že se bude rozhodovat o nástupnictví... Sběratel abdikuje a chystá se volba nového.“

Sběratel?

Phil zkameněl.

Naposledy tu přezdívkou slyšel před pěti měsíci, během schůzky s Interpolem. Jistému soukromému sběrateli z New Yorku odcizili Shakespearovo *První folio* vytištěné v roce 1623 – jedno z pouhých třiaosmdesáti dochovaných. Jedna z mladších agentek, Sloane Clarková, uvedla, že podle jejích informací bylo *Folio* ještě téhož dne dopraveno do Spojeného království. Krádež byla nesmírně pečlivě naplánovaná a jediná stopa, kterou měli, byl záznam z pouličního kamerového systému, jenž zachytil bílou dodávku odjíždějící z místa činu. O čtyři dny později našli jen vyhořelý vrak. Neobjevili nic, kromě přetrženého řetízku ke klíčům v podobě hada, zakusujícího se do vlastního ocasu, který ležel o pár kroků dál.

„Promiňte, já...“ Phil si přešel dlaní po tváři, aby si utřídil myšlenky, a svezl se na lavičku vedle Arthura. „Řeknu to bez okolků. Chápu správně, že opravdu věříte ve Sběratelovu existenci? Mluvíme tu o jediném muži, který má být zodpovědný za všechny ty krádeže v hodnotě mnoha milionů dolarů, k nimž došlo v průběhu několika staletí!“ Phil zavrtěl hlavou a hledal v Arthurově tváři nějaké vysvětlení. „Skoro všichni věří, že je to jen mýtus... legenda černého trhu...“

„Skoro všichni, ale vy ne,“ vrhl Arthur na Phila vědoucí pohled.

Phil tu poznámku přešel – nehodlal diskutovat o svém bývalém partákovi Edovi, o složce nacpané úplně vespodu Edova psacího stolu ani o teoriích starých několik desetiletí. Těm se totiž od začátku všichni jen smáli. „Pokračujte.“

„Jdete rovnou k věci, jako vždy.“ Phil vrhl na Arthura upřený pohled a starozitník si povzdechl. „Nu dobrá. Vzpomínáte si na tu vázu z dynastie Ming ukradenou roku 2001 z jednoho řeckého muzea? Tehdy mě najali, abych ji vypátral.“ Phil zvolna zamrkal. Jak by mohl zapomenout? Arthur pokračoval: „Skončil jsem v Jordánsku, kde se podle mých informací měl na moři uskutečnit prodej. Ta váza byla tak vzácná, že dodnes dumám, na kolik ji asi ocenili. Nepochybně šlo o miliony. Během vyšetřování jsem opakovaně narazil na zmínky o Sběrateli,

až jsem nakonec mohl jen stěží odmítnout myšlenku, že na přibězích o tom legendárním lupiči starožitností může být něco pravdy.

Můj hlavní kontakt byl Chris Prince – považoval jsem ho za bezvýznamného nájemného násilníka, který o samotné starožitnosti neměl zájem. Vzhledem k tomu, jaké informace mi dodal, jsem ale začal mít podezření, že pracuje pro Sběratele – nebo pro lidi, kteří jsou s ním ve spojení – a že byl na lodi, která tu vázu převážela. Když pak shořela, věřil jsem, že patřil k těm čtyřem, kteří tam tenkrát zahynuli.“

Phil si propletl prsty a pokusil se zahnat vzpomínky – ale uplynulá desetiletí nedokázala vymazat zahlcující pach benzínu a hořícího dřeva ani zoufalou paniku, která se jej zmocňovala, když se pokoušel navést svou malou rybářskou loďku dost blízko, aby mohl pátrat po přeživších, a kouř mu vnikal hluboko do krku.

„Phile?“ Arthur natáhl paži a poplácal jej po ruce, aby ho vrátil z říše vzpomínek zpátky na Viktoriino nábřeží. „Já vím, že Ed...“

Phil zavrtěl hlavou. O Edovi se bavil nechtěl. „Chris Prince...“

„Ano, samozřejmě. O pár dní později jsem Chrise našel. Jako zázrakem zůstal naživu a čekal na mě v mém hotelovém pokoji. Byl celý vyčerpán a bledý, tiskl si k hrudi nějakou krabici a prosil mě, abych ji u sebe schoval. Když říkal, že by ho zabili, kdyby ho s ní našli, věřil jsem mu. Toho rána totiž nebyl na palubě lodi ani on, ani ta váza. Tvrdil, že je jediný, kdo to ví.“

„Chris byl *naživu* a celou tu dobu měl tu vázu u sebe?“ Phil potlačil hněv, ale jeho další otázka přesto zněla jedovatě. „Proč jste to přede mnou tajil? Mohl jsem ho dostat... a získat odpovědi.“ A už by byl dosáhl odplaty!

„Víte, drahý pane, při zpětném pohledu si říkám, že jsem to měl udělat. Správné by bylo předat vázu bez váhání policii. Pochopte ale, že jsem nebyl ochotný riskovat život člověka kvůli předmětu.“ Arthur vzdychl. „Vy jste byl žalem bez sebe... byl jste rozlícený... nevěřil jsem...“

„Že bych tam nevtrhl hlava nehlava jako buldozer, jen abych dosáhl...“ *pomsty* – právě to by Phil tehdy udělal, a možná i dnes, ačkoliv uplynulo už tolik let.

„Že byste dokázal udělat rozumnou věc.“ Arthurův pohled utkvěl na Philových sevřených pěstech, jediné prasklině v jeho klidné, profesionální masce. „Jenže Chris u toho neskončil. Zahrál na strunu mého snu o zničení černého trhu a přesvědčil mě, že právě tuto vázu můžeme využít jako návnadu a s její pomocí vylákat Sběratele z úkrytu. Tvrdil, že Sběratel po ní touží víc než po čemkoli jiném, jako by s ní byl nějak citově propojený. Tak jsme uzavřeli dohodu a nato Chris zmizel. Pomalu jsem začínal věřit, že to, co mi napovídal, byla jen snůška lží a že ho potkal špatný konec.

Až jednou loni v zimě, na nějaké oslavě, se ke mně znenadání úplně bez okolků přišoural a páčil ze mě, kde ta váza je. Působil ale jinak, než jak jsem ho znával. Chris byl vždycky sebevědomý, ale teď se cosi změnilo – něčeho se bál. Jako by jeho světlo pohaslo. Chtěl jsem vědět, proč je ta váza pro něj tak důležitá, když uplynuly už desítky let. Tak jsme uzavřeli novou dohodu.“

Phil si protáhl prsty a pročísl si vlasy. „Ta dohoda se nikomu od nás z FBI moc líbit nebude, že?“

„Řekl jsem Chrisovi, že váza je v muzeu a že by ji někdo, komu věřím, dokázal odtamtud vyzvednout. Ale náповědu, kde přesně je ukrytá, pochopí jen ta pravá osoba.“

„Tentokrát jste to se svými tajnostmi přehnal, starý brachu. Tohle zašlo příliš daleko.“

„Proto jsem tady – abych to napravil.“

„Tak mi prozradte, kde ta váza je, a my připravíme past. A řekněte mi, jak najít Chrise.“ Arthur zavrtěl hlavou a Phil podlehl náhlému impulsu – jeho ruka vystřelila a sevřela Arthurovo předloktí. „Arthure! Kvůli vám jsem musel čekat celá *desetiletí*!“

„Ještě ne.“ Arthur se odtáhl a urovnal si kabát. „Doneslo se mi, že se na příští podzim chystá *jedinečná* plavba zaměřená na starožitnosti.

Tam by se měl nový Sběratel ujmout své role. A jisté noci se odehraje jediné setkání, kde se společně objeví odstupující i nadcházející Sběratel. Pronikněte na tu loď a jednou provždy je odhalte. Jedině tak je dokážete zastavit a přerušit řetěz vražd, který toto podnikání provází.“

Holub u jejich nohou cosi kloval a Arthur se vztyčil a urovnal si klobouk s úzkou krempou. „Vím, jak moc po tom prahnete,“ podíval se na Phila zpod svráštělého obočí. „Tehdy před lety, na pohřbu, jsem slíbil, že vám pomohu dosáhnout spravedlnosti za Edovu smrt. Nemluvil jsem do větru. Jen vás žádám, abyste ještě chvíli počkal. Musím zajistit, aby vše proběhlo přesně podle plánu.“ Vztáhl paži, položil Philovi ruku na rameno a stiskl mu je. „Dostanete jedinou šanci, přáteli.“ Nato se Arthur otočil a odcházel pryč.

„A co vy?“ zavolal za ním Phil. „Přece tam taky budete, ne?“

Arthur však neodpověděl.

DEDHAM VALE NEWS

Zavražděný zloděj a sbírka odcizených starožitností nesmírné ceny odhalena v suffolkském sídle

Probíhá pátrání po vrahovi zloděje starožitností a uměleckých předmětů Gilese Metcalfa. Panuje přesvědčení, že Metcalf nashromáždil obrovskou sbírku kradených starožitností a ukryl ji do tajné sklepní kóje v rodinném sídle na copthornském panství.

Oddělení Scotland Yardu pro umění a starožitnosti spolu s týmem FBI zaměřeným na zločiny v oblasti umění a místní specialiste na pátrání po starožitnostech Freye Lockwoodové se dostalo uznání za pomoc při zajištění pokladu nevyčíslitelné hodnoty – artefaktů ze Středního východu.

Paní Lockwoodová (47) odmítla poskytnout našim novinám Dedham Vale News svůj komentář. Je však známo, že její teta, Carole Lockwoodová, nedávno zdédila po zesnulém Arthurovi Crocklefordovi starožitnictví v Little Meddingtonu.

Místní podnikatelka Agatha Cravenová z čajovny U Šálku k tomu řekla: „Zнала jsem Arthura opravdu velmi dobře. Pátral po ukradených starožitnostech a vracel je do muzeí a podobných sbírek. Byl to nesmírně laskavý pán. Víte, že daroval Námořnímu muzeu v Lowestoftu obraz, jen aby měli čím zaplnit prázdné místo na stěně? To je přece úžasné!“

Freya Lockwoodová je součástí rychle se rozrůstajícího hnutí v oblasti umění, které usiluje o to, aby se ukradené umělecké

předměty vrátily do rukou právoplatných vlastníků a kulturně významné předměty zpět do zemí svého původu. V posledních několika dekádách se řada vznešených sídel ve Velké Británii stala cílem krádeží spáchaných zloději specializujícími se právě na umělecké předměty. Mnozí mají za to, že tyto zločiny se dějí na objednávku bezskrupulózních sběratelů.

Umělecké předměty, starožitnosti i historické artefakty, s nimiž se obchoduje na černém trhu, mají odhadovanou hodnotu padesát miliard dolarů a tento trh se nadále rozrůstá. Britské impérium zcizilo během koloniální éry artefakty z mnoha zemí, při současných konfliktech na Blízkém východě dochází k rabování starověkých nálezíšť a na Ukrajině, rozervané válkou, loupí okupanti umělecké předměty. Nic nenaznačuje, že by se snižovala intenzita bezohledného plundrování našeho kulturního dědictví.

1

Freya

V Crocklefordově starožitnictví vládlo hrobové ticho. Seděla jsem u Arthurova starého psacího stolu pro dva a vyhlížela z okna, kolem něhož právě proběhla čtveřice školáků, tisících se pod pruhovaným golfovým deštníkem. Každé z dětí svíralo rukojeť, aby je kopule chránila proti větru. Jeden z chlapců vykřikl – to se hlavní ulicí prohnal zvlášť silný poryv vichru a hrozil, že je smete na zem. Jejich smích na okamžik přehlušil bubnování kapek deště.

Odvrátila jsem se a vzdychla. Zdálo se, že v obchůdku je ještě větší tma než normálně. Na stole v mém dosahu stála malá lampička, tak jsem rozsvítila a zvedla první ze tří skleněných lahviček na šňupací tabák, které jsem přinesla z vitríny u okna. Skvěle mi padla do dlaně v rukavici. Když jsem ji zvedla k očím, neušlo mi, že na jednom místě u dna je odštípnutý nepatrný kousek skla. Zákazník by si toho snad ani nevšiml, ale takhle já neobchoduji. Strhla jsem původní cenovku ve výši pěti set padesáti liber. Stále šlo o moc krásný kousek – křišťál zdobený technikou podmalby, původem z Číny z konce devatenáctého století – a já jsem doufala, že někdo podlehne jeho kouzlu a nehlédě na poškození si jej koupí. Se starožitnostmi je to jako s lidmi –